

# ELSA ANTILA

## *Täällä Rodos*

Elsa Anttila

# Täällä Rodos

SAGA Egmont



*Täällä Rodos*

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1991, 2024 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont  
All rights reserved

ISBN: 9788727181912

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

# 1.

– Mutta jonkun kanssahan sinun joskus on mentävä naimisiin!

Laina-tädin olemuksessa oli oikeassaolemisen varmuutta.

Hän vilkaisi sisariinsa vetoavasti.

Nämä nyökkäsivät molemmat.

– Totta kai, Leila vahvisti.

– Jo isäsin vuoksi, Laila muistutti.

Ne taisivat olla tosissaan.

– Miten niin »mentävä»? Tiina kimmastui. – Ette ole menneet itsekään!

Jälleen vaihdettiin katseita.

Laina ryhdistäytyi suoremaksi.

– Sen vuoksi juuri. Me tiedämme, mitä on elää yksin.

– Kohta sinut lasketaan meihin, Leila ennakoi. – Niitä samoja Lammen vanhojapiikoja, jotka eivät ole kelvanneet kenellekään.

– Se on ihmisten tulkinta, Laila alleviivasi ennen kuin Tiina ennätti esittää vastalauseita. – Kenties oikeakin!

– »Lammen naiset ovat semmoisia», Laina matki joskus kuulemaansa lausetta.

– Mutta onhan Eija naimisissa!

– Ulkomaalaisen kanssa, tädit vähättelivät yhteen ääneen.

– Ja jonakin päivänä olet vielä sinäkin, Leila ennusti huolestuneena. – Jos et älyä kiinnostua suomalaisesta.

– Mitä isäs sitten sanoo?

Sen nyt kyllä tiesi. Ville Lampi oli yhä sotajalalla vanhemman tyttärensä italialaista aviomiestä vastaan, vaikka Eija ja Augusto olivat naimisissa jo kolmatta vuotta. Tiina muisti kyllä kaplakan joka oli noussut, kun sisar ilmoitti tuovansa Italiasta aviomiehen mukanaan.

»Ja Eija vannoi, ettei sekaannu mihinkään muukalaisiin, kun minä annoin hölmöyttäni luvan näihin opashommiin!» isä oli raivonnut.

»Muukalaisiin?» äiti oli kauhistellut. »Augustohan on italialainen. Vanhaa arkkitehtisukua!»

»Just niin. Niitä makarooneja. Mitä se kuvittelee Suomeen rakentavansa? Pietarinkirkon vai?»

Lankomies oli löytänyt täältä muutakin rakennettavaa kuin roomalaiskatolisia kirkkoja. Isän harmiksi hänen vävynsä ei ollut tarvinnut edes vaimonsa perheen suhteita, vaan oli löytänyt työpaikan yhdestä arkkitehtitoimistosta heti ja päässyt mukaan mielenkiintoisiin projekteihin.

»Äitisi on varmasti tyytyväinen!» isä oli kuohunut vasta muutama päivä sitten Tiinalle. »Niitten suvussa ulkomaalaisia on ihailtu silmittömästi. Ja pitänyt puhua vieraita kieliä. Mitä tahansa mieluummin kuin suomea... Koko kaahotus alkoi aikoinaan siitä vaihto-oppilaasta. Enkä minä älynnyt sanoa silloin ei!»



Isä saattoi olla pikkuisen oikeassakin. Äiti oli kiinnostunut matkustamisesta ja vieraista kielistä. Ulkomaalaisista suhteista, elämästä kotikaupunkia kauempanakin. Isälle vain omat ympyrät, työ, penkkiurheilu ja mökki merkitsivät jotakin. Joskus Tiinan mielessä oli käynyt, että isän korostettu ynseys saattoi olla kätkeytyä mustasukkaisuuttakin: Ville Lampi ei halunnut vaimonsa kuvioihin, joissa koki itsensä epävarmaksi.

– Miksi minun pitäisi sitoa itseni johonkuhun mieheen, sen kummemmin suomalaiseen kuin ulkomaalaiseenkaan? Tiina kyllästyi. – Minä olen oikein tyytyväinen elämäni tällaisenaan.

Kolme teatraalista huokausta. Mutta Tiina ei antanut periksi.

– Sanokaapa mitä minun elämästäni puuttuu! Valmis loppututkinto. Opintovelkoja ei juuri ollenkaan. Pitkät kesälomat, kiitos teidän neuvojenne!

Tädit olivat saaneet hänet auskultoimaan kauppaoppilaitoksen vaatiman pätevyyden. Nyt hänellä oli ihannepaikka ja koko kesät lomaa.

– Yksinolo on mukavaa nuorena, Leila myönsi. – Mutta sinäkin vanhenet.

– Höh! Mitä vaille tekin muka olette jääneet elämässä? Ei ole ukkoa kitisemässä ja passauttamassa. Saatte päättää elämästänne itse ja tehdä mitä haluatte. Tai – menkää te naimisiin!

Tädit ohittivat moisen tyhjämpäisenä huuteluna.

– Elämässä on paljon asioita, jotka on ihan eri kokea yhdessä jonkun kanssa kuin yksinään.

– Naisella pitää olla oikea koti ja lapsia.

– Höpö höpö! Minä en rupea istumaan iltojani kotona ja hoitamaan jonkun tyyppin kakaroita sillä välin kun hän itse häipyä lenkille ja salille ja kaljoille omien kavereittensa kanssa.

Sekään ei saanut vastakaikua.

– Kun suoraan sanotaan, niin ei tukahdutettu seksuaalisuuskaan ole naiselle hyväksi, Laina räväytti.

Tiina ällistyi.

– Minulla ei ole pienintäkään aikomusta tukahduttaa omaa seksuaalisuuttani. Päinvastoin!

Leila ja Laila punastuivat. Mutta eivät ruvenneet kiertelemään hekään.

– Ei se kuule ole niin helppoa kunnialliselle naiselle pienessä kaupungissa, Leila muistutti. – Syntyy heti puheita. Ja muutenkin!

– Teidän kuvitelmanne liikkuvat menneissä ajoissa, Tiina korjasi. – Nykyaikana naiset liikkuvat yhtä paljon kuin miehetkin. Ja elävät kenenkään puheista piittaamatta. Jos minä menen sänkyyn jonkun kanssa, niin kenelle se kuuluu?

– Tämän vuoksi juuri on parempi, että sinulla on kunnan mies, Laina kauhisteli. – Te nykyajan naiset sorrutte ties mihin, jos huseeraatte yksinänne. Minusta oli jo loukkaavaa Jaria kohtaan, että sinä toistamiseen ’olit matkoilla’ hänen vieraillessaan täällä!

Tiina yllättyi.

– Tiesikö prillinassu, että te olette järjestelemässä meidän tapaamistamme?

Tädit loukkaantuivat.

– Sinunkin pitäisi olla jo aikuinen nainen, Laina huomautti viileästi. – Tuommoiset lapsuusajan typeryydet saavat jäädä omaan arvoonsa.

Täti kimpaantui ’prillinassusta’. Mutta Tiina ei voinut mitään sille, että muisti tätien lellikin juuri sellaisena lapsuusvuosistaan. Ylipainoisena ja pyöreänä. Eristysnauhalla paikatut prillit päässä

ja rautatuet hampaissa. Jari Kataja ei ollut hänen muistoissaan ainakaan mikään unelmien prinssi.

– Kyllä minä muistaakseni sanoin Jarille, että olisi niin mukavaa, kun te tapaisitte Tiinankin kanssa, Leila tunnusti.

– Ei kai komea nuorimies meidän vuoksemme täällä kulkenut, Laila tarkensi.

Tiinan muistaman mukaan miehellä oli ollut kaupungissa asioita, joitten vuoksi hän lensi Helsingistä. Niin höhlä prillinassukaan ei voinut olla, että liihotteli täällä jonkun varhaislapsuutensa leikkikaverin vuoksi. Vaikka mikä tiesi. Tiina oli ymmärtänyt tätien puheista että Jari oli pysynyt entisellään: hänestä oli kasvanut ahkera, tieteellisessä työssään menestynyt lukutoukka. Yksinkertainen sielu tietokoneohjelmansa, oikeaoppisten faktojensa ja mainintojenpersoutensa pitkospuilla.

Ja semmoista miestä tuputettiin hänelle nyt puoliväkisten.

– Eihän teidän ole pakko rakastua toisiinne! Laina toittoti. – Mutta kesän mittaan te tapaatte tässä luontevasti ja tutustutte taas toisiinne.

– Me pyydetään tietenkin teitä syömään kenen milloinkin luo, Leila hehkui. – Sinä voit esittää vaikka purjehtimista. Tai Jari rupeaa opettamaan sinulle golfia.

– Häinkö pelaa golfia? Tiina hämmästyi eikä voinut olla nauramatta. – Prillinassu greenillä!

– Minä loukkaannun, Laina ilmoitti.

Tiina yritti hillitä nauruaan.

– No mikä hänen tasoituksensa on?

– En minä tiedä, Laina tuhisi. – On ihan sinun oma asiasi miten suhtaudut Jariin. Joka tapauksessa minä tarjoan hänelle asunnon, kun hän tulee kesäksi tänne.

– Jari on hiukan ujo, Laila paljasti. – Minun mielestäni sinä voisit sopivasti rohkaista häntä.

– Tarkoitatko, että minä viettelen hänet?

– Sinä olet kauhea! Leila kauhisteli. – Mikään semmoinen ei tule Jarilla varmasti mieleenkään.

– Jaa ei! No hittojakos hän on sitten tyttökaveria etsiskelemässä. Ei kiitos, rakkaat puhemiehet! Katselkaa sellaiselle tyypille heilaa jostakin muualta.

Laina pudisteli päätään.

– Miten sinustakin on tullut tuommoinen?

– Oliskos isän puolen geenejä!

Ei uponnut täteihin. Ei edes huulena. Totisina kaikki kolme tuijottivat häneen.

– Ilmeisesti sinä et tiedä mitään sisarestasi! Leila arvioi.

– Mitään?

– No sitä, että Eija on taas menossa oppaaksi! Rodokselle.

Mistä ne nämäkin sen tiesivät?

– Niin... Entä sitten?

– Entä sitten! Naimisissa oleva nainen.

Tädit olivat tyrmistyksissään.

– Älä viitsi näytellä, Tiina! Laina syytti. – Niitten avioliitto on hajoamispisteessä!

– Ei minun tietääkseni. Päinvastoin: ne vaikuttavat tosittytyväisiltä elämäänsä. Kun isä vielä pääsisi järkiinsä.

– Tyytyväinen aviovaimo lähtee kesäksi Rodokselle?

– Ja tyytyväinen aviomies hyväksyy sen?

Tiina olisi voinut paljastaa, että ei se noin helposti ollut käynyt. Olivat ne riidelleet tästä. Mutta se olisi vain antanut uutta vettä tätien myllyyn. Niin kuin ei menisi perille totuuskaan: että systeri pelkäsi kreikantaitonsa maatumista ja

halusi puhua kieltä yhden kesän. Sitä paitsi oli ollut puhetta, että Augusto menee Rodokselle lomalle kuukaudeksi tai viideksi viikoksi. Mutta sepä ei tädeille kuulunut.

– Kysykää Eijalta itseltään. Minä en missään tapauksessa aio ruveta lisäämään Ville Lammen vävyjen määrää jollakin...

– Tiina!

– ... jollakin Jarilla.

Laina hymyili tietävästi.

– Katsotaan sitten kesällä. Kunhan nyt näet Jarin ja tutustut häneen. Yliopistolla on kyllä ottajia semmoiselle miehelle, luultavasti tutkimusryhmässäkin.

– Siitä vaan, minun puolestani!

Leila kosketti hänen kättään.

– Yhden asian sinä voisit kuitenkin tehdä, meidän mieliksemme!

– No?

Leila vilkaisi hermostuneesti sisariinsa.

– No kun me lupasimme, että sinä kirjoittaisit Jarille pienen kirjeen, vanhana lapsuustoverina, ja lähettäisit valokuvan.

– Valokuvan?

– Niin. Vaikka sen nätin lakkiaiskuvan.

Tiina nauroi.

– Siitähän on iäisyys. Minä olin ihan pentu silloin... Mitä hittoa joku vieras mies tekee minun kuvallani?

– No kun me luvattiin, Laina tuki sisartaan. – Silloin kun hän vei meidät lounaalle ravintolaan.

Kaikki kolme naista katselivat Tiinan ilmeitä.

– Muutama rivi ja valokuva, Laila vetosi. – Ihan meidän vuoksemme.

– Hyvä on. Minä kirjoitan, Tiina suostui ja Leila ojensi hänelle jo innokkaana Jari Katajan käyntikorttia. Tekniikan liseniaatti ja osoite...

– Hän väittelee nyt, ensi talvena tuon tutkimuksen päälle, Laina julisti ylpeyttä äänessään. – Tutkimuksen tuloksena on syntynyt tekniikkaa, joka nerokkaalla tavalla auttaa aivojen sähköistä kartoittamista.

– Jari on lupaava nuori tiedemies, Leila hehkui. – Hänen vaimonsa matkustelee todennäköisesti vielä paljon maailmalla, kun aviomies lentää konferensseissaan.

Tiina nousi pöydästä.

– Todennäköisesti. Mutta se vaimo en ole minä, jos satutte niin ajattelemaan. Jos minä joskus olen niin hullu, että menen naimisiin, miehen pitää olla espanjalainen. Härkätaistelija tai kilpa-ajaja. Tai jotakin muuta yhtä hohdokasta. Mitään golfia pelaavaa tiedemiesjuppia minä en halua passattavakseni ja kiiteltäväkseni!

Isän sisarten ilmeet Tiina tunsi. Tädit olivat uskovinaan hänen sanansa, mutta sisimmässään naiset ajattelivat: odotahan tyttö kun näet! Vaikka Tiina ei kyllä pystynyt kuvittelemaan mitä vetovoimaa neidit olivat prillinassusta löytävinään...

Kotona Tiina päätti hoitaa ikävät asiat heti. Tädit eivät pääsisi ainakaan sanomaan, että hän oli pettänyt lupauksensa. Sopiva kuvakin tuli mieleen ja löytyi melko pienellä etsimisellä: hulluttelu partioleiriltä. Neljä numeroa liian suuressa verryttelypuvussa, joka oli heinillä sopivasti täytetty. Hiukset niputettuna Peppi Pitkätossu -kampaukselle. Komea naavatukko partana ja silmät niin kierossa kuin ne nenänpäähän katsomalla sai.

Kirjeen kirjoittaminen oli vaikeampaa. Mutta onnistui työllä ja tuskalla.

»Jari kiltti,

tämä kirje syntyy hassahtaneitten tätieni toivomuksesta. He ovat saaneet jostakin päähänsä, että me kaksi haluaisimme tutustua toisiimme (Miksi muka?) ja vaativat minua lähettämään valokuvan ja kirjoittamaan 'jotakin'.

Se, että me olemme viettäneet muutamia kesäpäiviä tai -viikkoja yhdessä joskus alle kymmenvuotiaina, ei merkinne nyt aikuisiässä yhtään mitään. Sitä paitsi minä muistelen, että me inhosimme kumpikin toisiamme. Joten vähät tädeistä! Jos sinä todella tulet kesäksi minun kotikaupunkiini, niin tervetuloa vaan. Voit tehdä sen aivan rauhassa minun suhteeni, minulla on kesäheiloja enemmän kuin tarpeeksi kun kundit tulevat ympäristöön lapsuuskoteihinsa ja mökeilleen. Sinä luultavastikin olet sidoksissa tutkimustyöhösi ja teetkin viisaasti, kun keskityt siihen. Jos kuitenkin jonakin iltana iskee seikkailumieli, niin ajele 40 km kaupungista itään. Siinä on motelli, joka on seutukunnan paras iskupaikka kesäisin. Naisia on noin nelisenkertainen määrä miehiin nähden, joten melkoinen tunari pitää olla jos pystyy sotkemaan senssinsä. Tieteenteosta tanssilattialla ei kuitenkaan kannata puhua kenellekään. Lomalaiset ovat kiinnostuneempia kaiken muun kuin aivojen toiminnasta.

Oikein hyvää kevättä ja tulevaa kesää! Me tuskin tapaamme täällä. Minun toisella poikakaverillani on vene ja toisella iso moottoripyörä, joten minä olen aika paljon menossa. Terveisin Tiina.»

Jotenkuten tyytyväisenä itseensä suhautti Tiina myöhemmin illalla kirjeen postilaatikkoon.



– Tapaus Jari Prillinassu käsitelty!

## 2.

Tarja Starck katui sillä hetkellä, että he olivat valinneet Mandraki-sataman suuren musiikkikahvilan kohtauspaikakseen. Virkapuvuissaan liikkuvat oppaat olivat liian suuri houkutus monille lomalaisille. Nytkin eläkeläispariskunnasta näki jo kadulle saakka, mitä seuraisi.

Mies sentään epäröi hieman, mutta naisen käsi viittoi Tarjan suuntaan ja kohta pariskunta lähti pujottelemaan tungoksessa kohti heidän pöytänsä.

– Saadaan vieraita, Eve Liikanen ennusti happamesti.  
– Eikä saada, Riitta Markus torjui. – Antakaa minun hoidella tämä.

Juuri Riitan läksiäisiä he olivat viettämässä. Hän lentäisi lomalle Suomeen vasta ensi viikolla, mutta tämä päivä oli ainoa, joka sopi heille kaikille.

Mamma pysähtyi katsomaan heitä pää kallellaan.

– Tämöpäs sattui mukavasti! Pöydässä on varmaankin tilaa kahdelle...

– Valitettavasti ei ole, Riitta sanoi päättäväisesti. – Nämä kolme tuolia on varattu meidän työtovereillemme, jotka tulevat ihan kohta. Meillä on sellainen yksityistilaisuus.

Mamman naama venähti.

– Me olemme tässä nyt omalla ajalla viettämässä pientä yksityistä tilaisuutta, Tarja pehmensi. – Minusta näyttää, että tuossa pöydässä tuolla on kaksi paikkaa vapaana.

Ukkokaan ei pitänyt torjumisesta.

– Eipä meillä nyt ole niin tärkeätä päästä tänne. Noin kova musiikkikin. Ajateltiin vaan, että jututetaan pikkuisen.

Pariskunta meni hauskaa iltaa toivottelematta.

– Eivät ole meidän asiakkaitakaan, Riitta Markus lohdutti Katri Vannasta, jonka ilme oli huolestunut. – Miehellä oli Aurinkomatkojen uusi lippis lehden välissä.

Sitä Tarjakin oli katsonut.

Tämä oli tyypillistä. Turistien mielestä jokainen opas oli kaikkien palveluksessa. Ja jokaisessa koneellisessa oli muutama erityisriesa. Niitä lomalaisia, jotka tulivat tännekin kilpailemaan. Saamaan enemmän tietoa kuin toiset, näkemään enemmän, kokemaan enemmän. Utelemaan kaiken yksityisasioita myöten, niin oppaitten kuin matkatovereittensakin. Muutamat saivat haaviinsa aikamoisen tietopaketin jo lennolla tänne ja pystyivät kertomaan matkatovereistaan uskomattoman määrän asioita.

Tämmöisenä iltana ei olisi kannattanut pukeutua firman puseroihin ja huiveihin, mutta – firma toivoi sitä. Asiakkaat olivat sitä tyytyväisempiä mitä useammin he näkivät oman matkatoimiston oppaan tulevan vastaan.

– Arvatkaapa mitä lukee kritiikkipalautteessa! Katri Vannas huolestui.

– Arvataan kyllä, Eve Liikanen takasi. – Aurinkomatkojen palautteessa!

Sille ei jaksanut edes nauraa. Nämä menivät ristiin miten milloinkin. Moitteet ja kiitokset, syyllisyydet ja syyttömyydet.

– Minun puolestani menivät miten tahansa, Riitta kyllästyi. – Minä rupean olemaan taas kypsä kerran!

Ei ollut ihmekään. Riitta ei ollut pitänyt kahteen vuoteen kunnon lomaa. Heidän katseensa kohtasivat.

– Saisit päästä lähtemään sinäkin, Tarja, Riitta sääli.

– Sitten syksyllä.

– Onneksi sinä saat kesäksi Eijan tähän, Riitta lohdutti itseään ja heitä toisia. – On joku, joka puhuu kreikkaakin.

Tarja oli tyytyväinen Eijan tuloon joka tavalla. Eija tuns Kreikan. Ja koko Välimeren. Puhui näitten kansojen kieliä. Oli huippupätevä joka tavalla. Pystyisi ottamaan hänen vastuunsa milloin tahansa.

– Menee se taas tämäkin kesä, Tarja vakuutti ja kohotti ouzo-lasia. – Jasas!

He jäivät hetkeksi kuuntelemaan bouzoukia, joka keräsi kulkijoita koko satama-alueelta. Ihmiset, jotka tulivat Néa Agorasta ja Vanhasta kaupungista, pysähtyivät katuvarteen kuuntelemaan esitystä. Massa tunki lähemmäksi ja täytti paikat.

Tarjoilija pujotteli tungoksessa heidän pöytänsä luo harjoittelija kannoillaan. Retsinaa, salaattia, dolmadeslautasia.

Poika katsoi seuruetta hiukan ihmeissään.

– Toiset ovat tulossa, Tarja selvensi.

Kaikille katettiin.

Tarja kaivoi jo kassistaan aarten, puolitutun lomalaisen samana aamuna tuoman HK:n lenkin, ja rupesi paloittelemaan sitä.

– Ihanaa! Eve Liikanen yllättyi. – Sen kunniaksi!

He tarttuivat ouzo-laseihinsa ja ottivat. Eve pohjaan saakka. Mutta väkeviä ei tilattaisi enempää tänään.

Toiset lähestyivät pöytää, Titta etunenässä.

– Kamala kuumuus, tyttö päivitteli. – Miten ei tänään edes tuule!

Se oli poikkeuksellista Rodoksella, jonka leppoisaan säähän miellyttävä tuuli toi kuumanakin päivänä mukavan keveyden.

– Tuulisella rannallakin oli peilityventä, toiset tulijoista todistivat. – Muista se kirje, Titta!

– Joo, tosiaankin.

Tytöt tulivat suoraan toimistolta, jonne oli saapunut posti. Tällä kertaa siihen oli kuulunut kapeahko yksityiskirjeeltä vaikuttava kuori, jonka Titta ojensi Tarjalle.

Jostakin syystä, ehkä punaisen expréss-merkin vuoksi, Tarjalle tuli tunne ikävästä yllätyksestä. Se vain vahvistui, kun hän käänsi kirjekuorta kädessään ja näki lähettäjän: Eija Lampi.

Titta itse oli ajatellut samaa.

– Ei tulekaan! hän veikkasi.

Niin se oli. Kun Tarja viilsi kuoren auki, sieltä tunki näkyviin kirjearkki ja valokopio virallisesta lääkärintodistuksesta.

Toiset odottivat äänettöminä Tarjan vilkuillessa kirjeen läpi.

– Voittamaton este. Hän odottaakin yllätykseen lasta.

– Yllätykseen? Riitta Markus vastusti.

– Muistat sinä Eijan. Sillä saattoi mennä kaksikin kuukautta. Eikä sitten lakannut millään. Joka tapauksessa: lääkäri ei anna hänelle lupaa siirtyä kuumempaan maahan eikä yleensäkään matkustella. He aikovat saada tämän lapsen.

– Tämmöiseen maailmaan! Titta vastusti.

– Lapsiparka, Katri tuki. – Entä mitäs nyt?

Kesä matkaoppaana Rodoksella, Kreikan auringossa? Tiina Lampi ei kieltäydy tällaisesta mahdollisuudesta – varsinkaan kun koti-Suomessa sukulaistädit yrittävät jatkuvasti tuputtaa sinkkuelämästä nauttivaa Tiinaa naimisiin.

Irtiotto arjesta ottaa uuden suunnan, kun Tiina kohtaa saarella arvoituksellisen Jari Katajan, mahtailevan komistuksen, jolla on sama nimi kuin Tiinan lapsuudenystävällä. Kemia parin välillä on käsinkosketeltavaa. Pian Tiina kuitenkin löytää itsensä kiperästä tilanteesta: kevyt hauskanpito uhkaa muuttua joksikin syvemmäksi, mutta Jari vaikuttaa auttamattomalta sydäntensäärkijältä.

*Täällä Rodos* on viihdyttävä rakkausromaani vuodelta 1991.

**Elsa Anttila** on kirjailija **Jorma Kurvisen** (1931–2002) salanimi. Kurvinen tunnetaan erityisesti *Susikoira Roi* -nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Hän työskenteli toimittajana Uudessa Oulussa ja kaunokirjallisuutta julkaisevassa Nyirikissä, mutta jäi päätoimiseksi kirjailijaksi vuonna 1978. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.